

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

한
중
월
야
8
한
중
월
야
8

한중월야 Han Jung Wol Ya 편유
Parama IIJa

ENTER!

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

เมื่อเหล่าผู้มีอำนาจมาชุมนุมกัน ไม่ว่าจากหน้าจะถูกเขียนว่าอย่างไร เพื่อแสดงความยินดี เพื่อบนุชยธรรม หรือเพื่อสันติภาพ ทุกฝ่ายก็ล้วนมีจุดประสงค์บางอย่างที่ไม่อาจบอกใครได้ และใช้สารพัดกลวิธีเพื่อบรรลุมัน ซึ่งแม้แต่ในยุทธภพก็ไม่ได้แตกต่างกัน เพียงแต่การเผชิญหน้าระหว่างข้าอำนาจทั้งสิ้นในเรื่องนาโนมาซินนี้ออกจะพิลึกพิลั่นอยู่บ้าง เพราะต่างฝ่ายต่างไม่กินเส้น เห็นคนอื่นเป็นศัตรู มีหน้าซ้ำยังมีจุดมุ่งหมายในการมาร่วมงานแตกต่างกันไป แต่หนทางในการบรรลุเป้าหมายกลับเหมือนกัน นั่นคือสังหารซอนยออุณ ซึ่งคงปฏิเสธไม่ได้ว่าบนเส้นทางของซอนยออุณได้สร้างศัตรูไว้ทุกอย่างแล้ว เพียงแต่เมื่อถูกยออุณฝืนมือจากสามข้าอำนาจรวมล้อม ยออุณมีอระดับกำเนิดแตกต่างอย่างซอนยออุณจะรับมือได้จริงหรือ หรือฝ่ายที่ควรกังวลเรื่องความปลอดภัยคือสามข้าอำนาจเหล่านั้นกันแน่ ผลลัพธ์ของสงครามใหญ่นี้จะเป็นอย่างไร ติดตามได้ใน 'นาโนมาซิน' เล่มนี้เลย

สำนักพิมพ์เอนเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

'อันจุรงวอลยา' เจ้าของผลงานแนวกำลังภายในเรื่องดังของเกาหลีใต้ 'ได้รับความสนใจจากนักอ่านจนถูกยกให้เป็น 'ผู้เชี่ยวชาญด้านกำลังภายใน' ด้วยปณิธานที่อยากสร้างสรรค์ผลงานให้คนที่ไม่เคยอ่านแนวกำลังภายใน ก็อ่านได้อย่างเพลิดเพลิน ผู้เขียนจึงสนองความต้องการของนักอ่าน ทั้งยังพัฒนาฝีมือสร้างสรรค์นิยายรูปแบบใหม่ๆ ที่ไม่ธรรมดาอยู่ตลอดเวลา

ระดับของยอดฝีมือ

1. ยอดฝีมือระดับที่สาม

2. ยอดฝีมือระดับที่สอง

3. ยอดฝีมือระดับที่หนึ่ง

4. ยอดฝีมือระดับสูง

แบ่งเป็น ระดับสูงขั้นต้น/ระดับสูงขั้นกลาง/ระดับสูงขั้นปลาย

5. ยอดฝีมือระดับเลิศล้ำ

แบ่งเป็น ระดับเลิศล้ำขั้นต้น/ระดับเลิศล้ำขั้นกลาง/ระดับเลิศล้ำขั้นปลาย

6. ยอดฝีมือระดับแปรสภาพ

แบ่งเป็น ระดับแปรสภาพขั้นต้น/ระดับแปรสภาพขั้นกลาง/
ระดับแปรสภาพขั้นสูง/ระดับแปรสภาพขั้นสูงสุด

7. ยอดฝีมือระดับลึกล้ำ

แบ่งเป็น ระดับลึกล้ำขั้นต้น/ระดับลึกล้ำขั้นกลาง/
ระดับลึกล้ำขั้นสูง/ระดับลึกล้ำขั้นสูงสุด

8. ยอดฝีมือระดับกำเนิดแตกดับ

9. ยอดฝีมือระดับกลมกลืนหนึ่งเดียว

ปกติเจ้าจัดการคนที่จะกลายเป็นตัวปัญหาของตัวเองในอนาคตอย่างไร

บทที่ 74

อย่าไปยุ่งกับมัน (1)

คำว่าวรยุทธ์นี้มีความหมายลึกซึ้ง ช่องว่างระหว่างยอดฝีมือระดับที่สามกับยอดฝีมือระดับที่หนึ่งนั้นยังไม่แตกต่างกันมาก ทว่ายิ่งระดับสูงขึ้นไปความห่างชั้นก็ยิ่งต่างกันราวฟ้ากับเหว ด้วยเหตุนี้ยิ่งจอมยุทธ์เลื่อนขึ้นสู่ระดับสูง พวกเขาก็ยิ่งยึดติดกับกำลังภายในมากกว่ากำลังภายนอก และยึดติดกับการบรรลุมากขึ้น ดูตัวอย่างได้จากระดับลี้ก้าขั้นต้นไปจนถึงขั้นสูงสุด ยิ่งบรรลุผ่านแต่ละขั้นความแตกต่างของกำลังภายในหรือพลังโจมตีของเพลงยุทธ์ก็จะยิ่งชัดเจน

แน่นอนว่าสำหรับวรยุทธ์นั้น หากเชี่ยวชาญและเลือกใช้ได้ถูกต้องตามสถานการณ์ก็อาจจะไม่ต้องคำนึงถึงระดับของพลังยุทธ์มากนัก แต่หากพลังยุทธ์ต่างกันเกินไปก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายที่จะใช้วรยุทธ์เพื่อลดช่องว่างนั้น

ราชากระบี่เกลียวคลื่นอิมคยฺฮวา

พลังยุทธ์ของเขาน่าจะอยู่ในระดับลี้ก้าขั้นสูงสุด ซึ่งหากเทียบกับห้ายอดฝีมือในปัจจุบันก็น่าจะติดหนึ่งในสามอันดับแรกอย่างแน่นอน ยิ่งไปกว่านั้นเพราะอยู่มานานประสบการณ์การต่อสู้ของเขาจึงอาจเป็น

อันดับหนึ่งของยุทธภพในยามนี้เลยก็ว่าได้

ไม่น่าเชื่อ!

เหตุใดถึงการรบได้อย่างง่ายดายเช่นนี้...

ผู้อาวุโสใหญ่มุนรณยongและองครักษ์ใหญ่มาราคยอมที่ก่อนหน้านี้เคยกังวลก็พลันอึ้งงัน ทุกอย่างจบลงก่อนพวกเขาจะเอ่ยปากห้าม ขอนยออุณผู้เป็นประมุขเสียอีก ตอนอิมคยฮวาปรากฏตัวออกมาพร้อมเผยพลังอันน่าเกรงขามให้เห็น พวกเขาต่างคิดว่าขอนยออุณาจะตกอยู่ในอันตราย แต่ผลสุดท้ายอิมคยฮวากลับถูกตัดคอภายในหนึ่งเพลงยุทธ์กับอีกไม่กี่กระบวนท่าเท่านั้น

เป็นไปได้อย่างไร!

นักพรตของซุและศิษย์สำนักคงตั้งที่เฝ้าดูเหตุการณ์อยู่ก็ตกตะลึงเช่นกัน หรือนี่คือสิ่งที่เรียกว่าเหนือฟ้ายังมีฟ้า ตอนเห็นสมุหราชของครักษ์อิมคยฮวา พวกเขาต่างรู้สึกหวั่นเกรงในใจเหมือนตอนเจอดาบคุณธรรมแห่งทิศอุดรอีก ผู่นำแนวร่วมยุทธภพพรรคธรรมะ แต่ขอนยออุณกลับตัดคอและตัดแขนอิมคยฮวาราวกับอีกฝ่ายเป็นเพียงยอดฝีมือระดับที่สามเท่านั้น

ไม่มีทางที่สองตาของข้าจะมองพลาด กระบี่ที่สร้างจากเปลวเพลิงสีดำเมื่อครู่นี้จะต้องเป็นกระบี่ไร้ร่างอย่างแน่นอน!

กระบี่ไร้ร่างคือกระบี่ซึ่งก่อตัวจากปราณที่จับต้องไม่ได้ มันเป็นกระบี่ที่ตึกโกวคิ้วป้ายผู้เป็นตำนานแห่งสำนักฮวาซานเคยแสดงให้เห็นผู้คนเห็นเป็นครั้งแรก ต้องเป็นผู้บรรลुरुดับกำเนิดแตกดับเท่านั้นถึงจะใช้มันได้

กระบี่เล่มนั้นไม่ได้เกิดจากปราณกระบี่ล้าลืออย่างแน่นอน

แม้อำนาจของปราณล้าลือที่เกิดจากการหลอมรวมปราณจะแข็งแกร่งมาก แต่ก็อาจเทียบได้กับกระบี่ไร้ร่าง อำนาจของมัน

ถึงขั้นทะเลว่งมานกระบี่เกลียวคลื่นที่สร้างจากแก่นแท้มองวิชาการกระบี่
เกลียวคลื่นและแผ่กลวิธีหนีบยืมพลังได้ในคราวเดียว

"ระดับกำเนิดแตกดับ!"

แม้จะเป็นวลีสั้นๆ แต่มันกลับส่งผลกระทบมหาศาล ยอดฝีมือของ
สำนักคงตั้งนั้นเชี่ยวชาญในวรยุทธ์ และคนที่ฝึกวรยุทธ์อย่างไรก็ต้องเคย
ได้ยินได้ฟังเกี่ยวกับระดับในตำนานอย่างระดับกำเนิดแตกดับมาบ้าง

"เป็นไปได้!"

"ระ...ระดับกำเนิดแตกดับรี"

"มีระดับนั้นอยู่จริงรี"

ทั้งขุนศึกแดนเหนือ ผู้บัญชาการชั้นที่ ผู้บัญชาการสูงสุดของ
องครักษ์เสือแพรว ไปจนถึงเหล่าหัวหน้าสูงสุดของชั้นที่ต่างตกตะลึง
และสับสน เพราะเรื่องนี้น่าตกใจยิ่งกว่าการตายของสมุหราชของครักษ์
เสียอีก

ในฐานะหนึ่งในสิบเจ็ดขุนพลของแนวร่วมยุทธภพพรครุธรรมะ
นักพรตของซูไม่ควรจะคิดเช่นนี้ แต่...

อา...ฝีมือของเขาอาจจะเหนือกว่าท่านอิมกผู้ผู้นำแนวร่วมยุทธภพ
พรครุธรรมะเสียอีก ปีศาจที่น่ากลัวเกรงได้ถือกำเนิดขึ้นในพรรคมารแล้ว
หยวนสื่อเทียนจุน...หยวนสื่อเทียนจุน

นักพรตของซูยอมรับเรื่องนี้แต่โดยดี แต่จู่ๆ เขาก็สงสัยอะไรบางอย่าง
ประมุขพรรคมารคนปัจจุบันจะเทียบปีศาจแห่งทิศบูรพาได้หรือไม่
เขากำลังนึกถึงปีศาจแห่งทิศบูรพาที่ไม่มีใครกล้าแตะต้องผู้นั้น
แม้ชาวคราวของอีกฝ่ายจะมีไม่มากนักเพราะไม่ได้โลดแล่นอยู่ในยุทธภพ
ตลอดเวลา แต่ก็ก็เป็นเพียงคนเดียวในห้ายอดฝีมือแห่งยุทธภพที่มีคำว่า
เทพอยู่ในฉายา

'เทพสงคราม' ที่หมายถึงเทพเจ้าแห่งการต่อสู้

หากคนผู้นั้นเข้ามาโลดแล่นในยุทธภพอย่างเต็มตัว แค่ออกสองหมัด ก็อาจจะได้รับฉายาหนึ่งในได้ห้ำหั่นแล้วกระมัง

ปีศาจเหนือปีศาจ...

และตอนนั้นเองเสียงไวววยก็ดังเข้ามาในหูของนักพรตของซู

"จะ...เจ้า! ยังไม่ถอยออกไปจากเบื้องพระพักตร์ของฝ่าบาทอีกรี!"

ขุนศึกแดนเหนือของโจถือกระบี่ชี้ไปทางชอนยอฮุนด้วยมือ อันสิ้นเทา เขาต้องหยุดคนที่เพิ่งฆ่าสมุหราชของครักษ์แล้วยังเดินเข้ามา ใกล้จักรพรรดิอีกถึงสองก้าว หลังจากได้เห็นพลังยุทธ์อันน่าครั่นคร้าม เต็มสองตา ต่อให้จงรักภักดีมากแค่ไหน หัวของยองโจก็ไม่อาจยับยั้งได้ โดยง่าย

ถูกฟันทีเดียวก็อาจตายได้เลย

เท้าของยองโจหนักอึ้งเมื่อตระหนักว่าแค่ยับยั้งก็อาจตายได้ ขณะพยายามเอาชนะความกลัวและออกแรงก้าวเท้า จู่ๆ กระบี่ที่ห่อหุ้มด้วยแสงสีฟ้าก็เข้ามาจ่อลำคอเขา มันคือกระบี่ขององค์ครักษ์ใหญ่มาราคยอมน ผู้สวมหน้ากากกลดลายเป็นเอกลักษณ์

"พะ...พญายม!"

"ขอเตือนว่าหากก้าวเท้าอีกเพียงก้าวเดียว หัวของเจ้าจะหลุดลงไป กลิ้งบนพื้นเหมือนสมุหราชของครักษ์อย่างแน่นอน"

เฮือก!

ใบหน้าของยองโจซีดเผือด เขาลืมไปว่านอกจากชอนยอฮุนแล้ว ที่นี่ยังมีองค์ครักษ์ใหญ่มาราคยอมนและรันยงที่ถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้อาวุโสใหญ่ แห่งพรรคมาร ในโพรงใต้ดินแห่งนี้ไม่มีใครหยุดยั้งคนพวกนี้ได้

ขณะที่ยองโจปิดปากเงียบ สายตาของทุกคนก็มองไปยังจุดเดียวกัน

สมุหราชของครักษ์ถูกจัดการอย่างหมดทางสู่เช่นนี้เลยรี

มันคือศิระะของสมุหราชของครักษ์อิมคยฮวาที่อยู่บนพื้นของโพรง

ใต้ดินอันเย็นยะเยือก แม้ตายไปแล้ว แต่ดวงตาทั้งสองข้างยังคงลืมนอยู่
'เจ้าจะสู้มันได้รึ'

'ได้ประลองกันก็น่าจะรู้พะยะค่ะ แต่กระหม่อมไม่มีทางแพ้แน่นอน'

นี่เป็นคำที่สมุหราชของครักร์อิมคยูฮวาเคยพูดกับจักรพรรดิ
ตอนได้เจอกับดาบคุณธรรมแห่งทิศอุดรอีกซึ่งเป็นทั้งผู้นำแนวร่วม
ยุทธภพพรครรรมะและหนึ่งในห้ายอดฝีมือเมื่อครั้งที่อีกฝ่ายมาเยือน
วังหลวง ตอนนั้นอิมคยูฮวามั่นใจเต็มเปี่ยมแม้จะต้องประลองกับหนึ่งใน
ห้ายอดฝีมือ แต่ตอนนี้แค่หนึ่งเพลงยุทธ์กับอีกไม่กี่กระบวนท่าเขาก็
กลายเป็นศพไปเสียแล้ว

เราทำอะไรลงไป

จักรพรรดิตั้งใจจะใช้สมุหราชของครักร์เพื่อบรรลุนเป้าหมาย แต่สุดท้าย
กลับต้องสูญเสียสมุหราชของครักร์ผู้กล่าวได้ว่าเป็นบุคคลที่คอยสืบทอด
วิชาสำหรับปกป้องจักรพรรดิมาจากรุ่นสู่รุ่น จักรพรรดิผู้ไม่เคยหวั่นไหว
ต่อสิ่งใด ในตอนนี้ความเชื่อมั่นนั้นได้แตกเป็นเสี่ยงๆ แล้ว ดวงตาที่เคย
เปี่ยมด้วยความมั่นใจแปรเปลี่ยนเป็นสับสน และก้าวถอยหลังโดยไม่รู้ตัว
ตึก!

ซอนยออุณหอมองด้วยดวงตาเป็นประกาย

"ทรงกลัวกระหม่อมหรือพะยะค่ะ"

ความเงิบพลันปกคลุมโพรงใต้ดินที่เต็มไปด้วยผู้คน

ฮะ!

ดวงตาของจักรพรรดิสั่นไหวอย่างรุนแรงราวกับแผ่นดินไหว หาก
ผู้ปกครองดินแดนจงหยวนอันกว้างใหญ่ล่าถอยก็เท่ากับยอมรับว่า
คนที่ทั้งแผ่นดินยำเกรงมีคนที่หวาดกลัว

ไม่ได้ เราคือจักรพรรดิของอาณาจักรต้าหมิง เรื่องเช่นนี้ไม่ควร
เกิดขึ้น!

จักรพรรดิกำลังสับสนอย่างหนัก ก่อนจะจ้องมองซอนยอฮุนพร้อม ตะคอกใส่

"สามหาวันัก! ยังไม่ถอยออกไปอีกรี"

ซอนยอฮุนอดข้าวไม่ได้ แม้จะสูญเสียไฟโบสำคัญไปแล้ว แต่ดูเหมือน จักรพรรดิจะไม่ยอมรับง่าย ๆ ว่าตนด้อยกว่า ซอนยอฮุนเอ๋ยปากพูดด้วย น้ำเสียงราบเรียบราวกับก่อนหน้าไม่ได้หัวเราะ

"ดูเหมือนฝ่าบาทจะเข้าพระทัยผิดไปนะพะย่ะค่ะ"

"เข้าใจผิด? นี่เจ้ากำลังดูหมิ่นเรารึ"

"ฝ่าบาทจะตรัสคำว่าดูหมิ่นได้ก็ต่อเมื่อทรงอยู่เหนือกระหม่อม พะย่ะค่ะ"

ซอนยอฮุนพูดพร้อมเดินเข้าไปอีกก้าวและยกมือขึ้น

"!?"

ทันใดนั้นร่างของจักรพรรดิก็ถูกปรารถน่อหุ้มแล้วลอยขึ้นไป กลางอากาศ ใบหน้าของจักรพรรดิบึ้งตึงทันทีเมื่อต้องเผชิญกับความ อับยศเป็นครั้งแรก

"กะ...กลัวได้อย่างไรถึงทำกับฝ่าบาทเช่นนี้!"

ขอแทชิกผู้บัญชาการสำนักปฏิบัติการภายในซึ่งจงรักภักดีต่อ ราชวงศ์อย่างยิ่งไม่อาจทนนิ่งดูตาย เขาตะโกนพร้อมพุ่งตัวออกไปช่วย จักรพรรดิ

ฟ้าว!

วิชาตัวเบาของเขารวดเร็วอย่างยิ่งสมกับเป็นยอดฝีมือระดับ แปรสภาพแม้จะเพิงอยู่ขั้นต้นก็ตาม เขาไปโผล่ข้างหลังของซอนยอฮุน และหมายจะแทงกระบี่ใส่ แต่คนของซอนยอฮุนไม่มีทางปล่อยให้เขา ทำเช่นนั้นง่าย ๆ

ฟู!

"มะ...ไม่ใช่!"

ขณะที่เขากำลังจะแทงกระบี่ใส่แผ่นหลังของซอนยออุณ เสาเพลิงอันร้อนระอุก็โผล่ขึ้นมาเป็นกำแพงขวางตรงหน้า ซอแทซึกมองเสาเพลิงนั้นอย่างสับสน ก่อนจะพบว่ารันยงที่อยู่ด้านหลังกำลังยื่นมือที่เต็มไปด้วยปราณเพลิงมาทางตน

"ใครจะปล่อยให้เจ้าลอบทำร้ายท่านประมุขจากด้านหลังได้ตามใจชอบ ท่านผู้บัญชาการซอ! หากไม่ยอมตายจงหยุดเดี๋ยวนี้!"

"ท่านผู้ยิ่งใหญ่ที่หนึ่ง ท่านมัน...!"

ใจเขายากจะใช้ปราณกระบี่ล้าลิกผ่าเสาเพลิงเสียเดี๋ยวนั้น แต่ก็ทำไม่ได้ เพราะรันยงกำลังจ้องเล่นงานเขาจากข้างหลังเช่นกัน แต่ในฐานะข้าราชการบริพาร เขาก็ไม่อาจทนนิ่งเฉยเมื่อจักรพรรดิถูกหยามเกียรติ การปกป้ององค์จักรพรรดิถือเป็นสิ่งที่ข้าราชการควรปฏิบัติ แม้จะต้องแลกด้วยชีวิตของตนเองก็ตาม

ยอมเสียเนื้อเพื่อกระตุก!

ซอแทซึกผู้บัญชาการสำนักปฏิบัติการภายในตัดสินใจยอมพลีกายถวายชีวิต เขาผ่าเสาเพลิงที่รันยงสร้างขึ้นมา

"เป็นไงเป็นกัน!"

แต่รันยงก็ไม่มีทางอยู่เฉย ระหว่างซอแทซึกกำลังลังเล รันยงก็ร่นระยะมาใกล้แล้วขีดฝ่ามือที่ลุกโชนด้วยเปลวไฟใส่ซอแทซึก

หวือๆ!

ซอแทซึกไม่คิดจะป้องกันตัวแม้แต่หน่อย เขาห่อหุ้มกระบี่ด้วยปราณกระบี่ล้าลิกแล้วฟาดฟันใส่เสาเพลิง

ต้องอดทนไว้แล้วผ่าเพลิงไปจุดใจด้านหลังประมุขพรรคมารให้ได้

แผนของเขาคือเข้าไปฟันซอนยออุณที่น่าจะไม่ทันระวังเพราะมีเสาเพลิงคอยขวางกั้นอยู่และช่วยจักรพรรดิออกมา เขาเลิกร่าย

เพลงกระบี่ที่ทรงอานุภาพที่สุด ในวิชากระบี่บางพิมาตอันเป็นวิชาประจำตัวของตน กระบี่ที่หุ้มด้วยปราณกระบี่ล้ำลึกโจมตีเข้าใส่เสาเพลิง ทว่า...

ฟู!

"ฮ๊ะ? พะ...เพลงกระบี่?"

ปราณกระบี่ล้ำลึกที่เคยคิดว่าจะทำลายเสาเพลิงได้ทันทีกลับทำให้เพลิงยิ่งปะทุไหม้ราวลมพายุ และผลึกกระบี่ของเขากลับมาอย่างง่ายดาย หากเป็นสมุหราชของครักษ์อิมคยฺฮวาที่เพิ่งตายไปคงจะดับเปลวเพลิงนี้ได้อย่างง่ายดาย แต่ระดับฝีมือของซอแทชิกนั้นไม่มีทางทำลายปราณเพลิงของรันยองผู้เป็นยอดฝีมือระดับลี้ลับได้

"ข้าเตือนแล้วนะ ผู้บัญชาการซอ!"

"ปะ...บัดซบ!"

ผู้ว่า!

วิชาฝ่ามือของรันยองโจมตีเข้าใส่จุดสำคัญทั่วแผ่นหลังของซอแทชิก ไม่ว่าเขาจะพยายามใช้ปราณป้องกันอย่างไร แต่เพราะไม่ใช่คู่ต่อสู้ที่ทัดเทียมกันแต่แรก เขาจึงโดนการโจมตีนี้ไปเต็มๆ

"อึก!"

กร๊อบ!

กระดูกสันหลังและกระดูกซี่โครงของเขาหัก ตอนแรกเขาพร้อมยอมเสียเนื้อเพื่อกระดูก แต่สุดท้ายกลับต้องเสียกระดูกไปด้วย

ซอแทชิกบาดเจ็บสาหัสจนล้มลงไปกองกับพื้น รันยองคว้าคอของเขาขึ้นมาแล้วโยนไปบริเวณที่ซอนยอฮุนยืนอยู่

โครม!

หลังกลิ้งไปบนพื้นและกระดูกเสียดออกมา ซอแทชิกก็ตะโกนหาเหล่าองครักษ์เสื้อแพรและเหล่าขันที

"แค่ๆ! มัวทำอะไรอยู่! รีบถวายเป็นการอารักขาฝ่าบาทเดี๋ยวนี้!"

"ตะ...แต่..."

แม้แต่สมุหราชองครักษ์อิมคยฮวาผู้เป็นพลังที่ซ่อนอยู่ของวังหลวง
ยังสู้ไม่ได้

"เฮ้ย! พวกพรรคमारมันมีแค่ห้าคนเท่านั้น! เจ้าพวกไม่จงรักภักดี
จะปล่อยให้ฝ่าบาทแห่งต้าหมิงถูกหมิ่นพระเกียรติเช่นนี้รี!"

"ชะ...ขอรับ!!!"

ซึ่!

เมื่อซอแทซิกพูดถึงเรื่องไม่จงรักภักดี พวกเขาก็ชักอาวุธออกมา
ตอนแรกพวกเขาไม่รู้ว่าควรทำอะไรในสถานการณ์อันสับสนวุ่นวาย
เช่นนี้ แต่พอได้ยินเช่นนั้นพวกเขาก็คิดว่าซอแทซิกพูดถูก

ชะ...ใช่แล้ว! ถึงฝีมือจะเก่งกาจแค่ไหน แต่พวกมันก็สู้กันแค่
หยิบมือเดียว

พวกเรามีเยอะกว่า มันไม่มีทางสู้ได้แน่

แม้วรยุทธ์จะด้อยกว่า แต่พวกเขามีเกินกว่าสามร้อยคน หากรวม
พลังกันโจมตีเข้าใส่อย่างต่อเนื่องก็อาจจะมีทางเอาชนะได้

"แค่ๆ!...แค่ๆ! จะ...จัดการประมุขพรรคमारก่อน!"

"ขอรับ!"

พีบ!

เมื่อได้ยินคำสั่งของซอแทซิก องครักษ์สี่แพร่ห้าคนในสังกัดของ
ขุนศึกแดนเหนือก็วิ่งเข้าใส่ซอนยอกอุนที่กำลังใช้ปราณยกร่างจักรพรรดิ
ให้ลอยอยู่กลางอากาศ

"เอาฝ่าบาทลงมาเดี๋ยวนี้!"

"ไ้กับฏ!"

พีบๆ!

เสียงร่ายเพลงกระบี่ดังขึ้นรอบทิศ เมื่อจักรพรรดิเห็นองครักษ์เสื้อแพร และขันทีที่กว่าสามร้อยคนเริ่มเคลื่อนไหวเพื่อเข้ามาช่วยตน พระองค์ก็กล่าวพร้อมรอยยิ้ม

"หากเจ้าไม่ปล่อยเราลงเดี๋ยวนี้..."

ซอนยออุ้มสายหน้าและปฏิเสธคำพูดขององค์จักรพรรดิ

"เลิกหวังลมๆ แล้งๆ เกะกะพะยะค่ะ"

"ว่าอย่างไรนะ"

ทันใดนั้นเรื่องเหลือเชื่อก็เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาองค์จักรพรรดิ เมื่อซอนยออุ้มยกมือซ้ายขึ้นแล้วกางออก องครักษ์เสื้อแพรห้าคนที่พุ่งเข้ามาพร้อมร่ายเพลงกระบี่ก็ชนกับอะไรบางอย่างคล้ายกำแพงที่มองไม่เห็น

โครม!

"โธ้ย!"

"จะ...จมูกข้า!"

"นะ...นี่มันอะไรกัน"

พวกเขาชนกำแพงปราดนที่มองไม่เห็นอย่างแรงจนตั้งหักและเลือดกำเดาไหล ระหว่างที่ทั้งห้าคนกำลังงุนงงสับสน ซอนยออุ้มก็โบกมือเบาๆ

ทันใดนั้น

เฮือก!

"ฮ้าก!"

ปราดนมหาศาลก็กระแทกร่างพวกเขาจนกระเด็นไปข้างหลัง

"ชะ...ช่วยรับพวกนั้นหน่อย!"

"ขอรับ! ย้าก!"

บั๊ก! โครม!

องครักษ์เสื้อแพรที่กำลังรอโจมตีอยู่รีบเข้าไปรับทั้งห้าคนที่ลอยมา

แต่แรงกระแทกนั้นรุนแรงมากจนทำให้องค์กรksesื่อแพรสืห้าคนถึงกับล้มหงายหลัง

"อ้อก!"

เหล่าองค์กรksesื่อแพรที่เข้าไปรื้อร่างทั้งห้าคนที่ลอยมาถึงกับบาดเจ็บภายในจนกระดูกเลือด เพราะแรงกระแทกจากปรานนั้นรุนแรงเกินไป

"เฮ้ย! ทุกคนจัดการมัน! มันมีแค่คนเดียวเอง!"

องค์กรksesื่อแพรกว่าร้อยคนวิ่งเข้าใส่ซอนยออุณอย่างพร้อมเพรียงกัน เมื่อได้ยินเสียงตะโกนสั่งอย่างหุดหงิดของผู้บังคับกองพัน แต่ซอนยออุณเพียงยกมือขึ้นแล้วกดลงมา

ตู!

"ฮ๊ะ? นะ...นี่มัน?"

ปรานอันน่าครั่นคร้ามชวนขนลุกก็กดทับลงมาราวกับจะบดขยี้เหล่าชั้นที่สำนักประจิมและสำนักปฏิบัติการภายในกว่าสองร้อยคน รวมถึงพวกองค์กรksesื่อแพร

"นะ...นี่คือปรานนั่นรึ"

"เป็นไปได้!"

แม้จะสับสนอย่างหนัก แต่พวกเขาก็พยายามผิ่้นต้านอย่างถึงที่สุด ทว่าผลที่ออกมาก็ไม่ต่างจากที่เหล่าชั้นที่สำนักบูรพาเคยประสบ

ฟุบ! ฟุบ! ฟุบ! ฟุบ!

ขุนนางกว่าสามร้อยคนพยายามออกแรงต่อต้านแล้ว แต่สุดท้ายพวกเขาก็ต้องลงไปคุกเข่ากับพื้นโดยไร้คำพูดใดๆ และมีใบหน้าซีดเผือด

ไม่จริง ปะ...ปีศาจชัดๆ

ปะ...ผ่าบาท!

พวกเขาเคยเชื่อว่าหากเข้าไปรู้มโหรีพร้อมกัน ต่อให้เป็นยอดฝีมือ

ที่เก่งกาจขนาดไหน อย่างไรก็ตามก็ต้องเสียท่า แต่สุดท้ายกลับไม่เป็นอย่างที่คิด กลายเป็นว่าพวกเขาไม่อาจทำได้แม้แต่การเงยหน้าขึ้นไปมองจักรพรรดิ

"มนุษย์ที่ไหนจะทำเช่นนี้ได้..."

จักรพรรดิอึ้งงันเมื่อเห็นเหล่าองครักษ์เสื้อแพรและขันทีถูกบังคับให้คุกเข่าลงทุกคน ตอนนี้นี่พระองค์ไม่อาจรักษาความสุขุมเยือกเย็น เอาไว้ได้แม้จะพยายามแค่ไหนก็ตาม

ขออนุญาตถอนไปหาจักรพรรดิที่มีสีหน้าไม่สู้ดีนัก แล้วพูดว่า

"ค่อยเงยขึ้นมานะหน่อย เช่นนั้นมาคุยเรื่องของเรานะต่อดีหรือไม่พะยะคะ"

องค์จักรพรรดิไม่กล้าแม้แต่จะส่งเสียง ต่างจากขออนุญาตถอนไป ผ่อนคลายและพูดต่อไป

"ที่ฝ่าบาทตรัสว่ามีตรไมตรีที่มีให้ดูเหมือนจะทำให้อีกฝ่ายเข้าใจผิดว่าตนเองมีอำนาจล้นฟ้า ตอนนี้นี่คงเข้าพระทัยแล้วใช่หรือไม่พะยะคะ ว่าใครควรพูดคำนี้"

จักรพรรดิไม่ยอมยกยอมรับคำพูดของขออนุญาต แต่ก็ไม่สามารถทำได้ เพราะปีศาจที่เหี้ยมโหดนี้สามารถสังหารตนที่เป็นจักรพรรดิได้ทุกเมื่อนี่คือเรื่องจริงที่น่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่ง

"กระหม่อมเคยบอกองค์ชายจุฑาเคยอมแล้วว่าที่ปฐมจักรพรรดิทรงทำสนธิสัญญาไม่รุกรานซึ่งกันและกัน ไม่ใช่เพราะพวกเขาประกอบคุณงามความดีต่อต้านมิ้ง แต่ปฐมจักรพรรดิทรงทำเพื่อปกป้องตัวเองพะยะคะ"

"ฮืม!"

แม้จะรู้สึกเสียเกียรติอย่างยิ่ง แต่พระองค์ก็ขัดขึ้นไม่ได้ ทว่าด้วยอำนาจและศักดิ์ศรีของจักรพรรดิ อย่างไรก็ตามพระองค์ก็จะไม่ยอมให้ตนเองถูกหยามเกียรติเช่นนี้ต่อไปเรื่อยๆ จึงเอ่ยปากพูดด้วยใบหน้าแดงก่ำ

เพราะโกรธจัด

"ที่พูดมาอาจจะถูก แต่การข่มขู่เราเช่นนี้ ท่านจะรับผิดชอบ
ผลที่ตามมาไหมวี ท่านเป็นยอดฝีมือก็จริง แต่คนอื่นในพรรคของท่าน
ไม่ได้เป็นแบบท่าน!"

"ในยามหน้าสิ่วหน้าขวานเป็นอันตรายต่อชีวิตเช่นนี้ ฝ่าบาทยังทรง
อวดดีอีกหรือพะย่ะค่ะ"

เมื่อได้ยินชอนยออุณพูดเช่นนั้น จักรพรรดิก็ออกไปก่อนจะหัวเราะ
ออกมา

"ฮ่าๆๆๆ!"

จากนั้นก็มองชอนยออุณด้วยสายตาเจ้าเล่ห์พร้อมตะคอกใส่

"เห็นเราเป็นตัวตลกหรือ! ต่อให้ท่านเก่งกาจเพียงใด แต่หากท่าน
สังหารเราซึ่งเป็นจักรพรรดิผู้ปกครองอาณาจักรต้าหมิงอันกว้างใหญ่ไพศาล
แห่งนี้ ท่านก็น่าจะตระหนักได้ถึงผลที่จะตามมา"

จักรพรรดิกล่าวอย่างมั่นใจเต็มเปี่ยม เพราะหากพระองค์สิ้นพระชนม์
เหตุการณ์ที่จะตามมาก็คือแผ่นดินจงหยวนและอาณาจักรต้าหมิง
อันยิ่งใหญ่จะตกอยู่ในภาวะไร้ผู้ปกครอง จากนั้นภายในเมืองย่อมเกิด
สงครามแย่งชิงอำนาจระหว่างขุนนางที่สนับสนุนองค์ชายแต่ละองค์
และหากสถานการณ์ทางการเมืองเกิดความวุ่นวาย ชนเผ่าตะวันตก
รวมถึงคนเถื่อนทางเหนือที่คอยจับตาดูอาณาจักรต้าหมิงอยู่ตลอดก็จะ
ใช้จังหวะนี้บุกโจมตีจงหยวนอย่างแน่นอน

"ท่านคงไม่กล้าเสี่ยงเอาชีวิตเราไปแลกหรือ..."

ฟัป!

เฮือก!

ไม่มีใครมองทันว่าชอนยออุณชักดาบออกมาเมื่อไร คมของดาบ
มังกรขาวฟันเฉียดคอของจักรพรรดิไปเบาๆ จักรพรรติดกใจเพราะมัน

เกิดขึ้นโดยไม่ทันตั้งตัวจึงตะโกนออกไปว่า

"ทะ...ท่านจะทำอะไร"

"ดูเหมือนฝ่าบาทจะมันพระทัยมากเกินไปพะย่ะค่ะ"

"อะไรนะ"

"เมื่อพ้นหลุด พันใหม่ก็จะงอกขึ้นมาทำหน้าที่เคี้ยวแทน มันเป็นเรื่องธรรมดาของโลกใบนี้ สุดท้ายก็จะมีคนมาทำหน้าที่แทนฝ่าบาทอยู่ดี"

"ทะ...ท่านกำลังจะบอกว่า..."

ชอนยออุณจ้องตาจักรพรรดิที่กำลังน้ำเสียงสั่นเครือ ก่อนจะเหลือบไปมองจุแอตกยอมและพูดด้วยรอยยิ้ม

"มี 'พัน' ที่ยอดเยี่ยมอยู่ตรงนั้น อีกทั้งยังเป็นหุ่นเชิดที่ดีสำหรับกระหม่อมด้วยพะย่ะค่ะ"

"!!!"

ใบหน้าแดงก่ำของจักรพรรดิพลันขาวซีดในทันใด

บทที่ 74

อย่าไปยุ่งกับมัน (2)

นี่มันอะไรกัน

จุฑาเคยอมที่กำลังเฝ้าดูท่าทีของซอนยออุนกก็ตกใจเช่นกัน เพราะสิ่งที่ซอนยออุนพูดเมื่อครู่นี้ไม่เคยมีการปรึกษากันมาก่อน ทว่าคำพูดที่เหมือนกลุ่มโจรบกบฏนี้ก็กลับทำให้จักรพรรดิล้วนจนตัวสั่น

"จะ...ฆ่าเราจริงๆ รึ"

ดวงตาของจักรพรรดิสั่นไหวใบหน้าที่ซีดเผือด ประมุขพรรคมารผู้นี้ต่างจากชาวยุทธ์ที่ตนเคยรู้จัก เขาไร้ปรานีจนน่าตกใจ

ซอนยออุนมองจักรพรรดิด้วยสายตาแน่นแน่วไม่ไหวติงใดๆ

"คิดว่ากระหม่อมจะไม่กล้าฆ่าฝ่าบาทหรือพะย่ะค่ะ"

ฉีก!

เขาพูดพร้อมแทงดาบมังกรขาวเข้าไปในเนื้อบริเวณคอ แสดงให้เห็นถึงความไม่กลัวเกรงอย่างชัดเจน

เฮือก!

อะ...เอาจริงรึ

ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งขึ้นครองราชย์ พระองค์ไม่เคยได้รับบาดเจ็บ

แม้แต่น้อย ความหวาดกลัวต่อความตายหลังถูกคมดาบแทงเข้าผิวบริเวณคอนั้นจึงไม่อาจบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้เลย

"ได้พวกโจรบกบฏ! กล้าได้อย่างไรถึงทำเช่นนี้กับฝ่าบาท!"

ขุนศึกแดนเหนือของโจรจัดเมื่อเห็นซ่อนยออุณคุคมัจฉาจักรพรรดิ คล้ายคิดจะปลงพระชนม์ จึงพยายามจะพุ่งเข้าไปหา

ฟึบ!

ก้าวออกไปได้เพียงก้าวเดียวเขาก็ถูกองครักษ์ใหญ่มาราคยอุมขวางเอาไว้ เขาพยายามใช้วิชาตัวเบาเพื่อหลบหลีก แต่อีกฝ่ายนอกจากจะมีสมณานามว่าพญายมแล้วยังถูกเรียกขานว่าเทพวายุอีกด้วย เมื่อเอี้ยวตัวไปด้านหลังเพื่อหลบ มาราคยอุมก็ตามมาขวางทันที

วิชาตัวเบาอะไรเนี่ย

ขณะตกใจเพราะวิชาตัวเบาของอีกฝ่ายรวดเร็วมาก เขาก็รู้สึกราวมีอะไรเย็นๆ มาแตะต้นคอ ที่แท้มาราคยอุมได้ย้ายร่างไปด้านหลังแล้ว และกำลังใช้กระบี่ของตัวเองจ่อต้นคอเขาไว้ในตอนนั้นเองคำเตือนของมาราคยอุมก็ลอยเข้ามาในหัวของยองโจ

'ขอเตือนว่าหากก้าวเท้าอีกเพียงก้าวเดียว หัวของเจ้าจะหลุดลงไปกลิ้งบนพื้นเหมือนสมุหราชของครักษ์อย่างแน่นอน'

ยองโจถึงกับตาเบิกโพลง เพราะมาราคยอุมเคยเตือนไว้ว่าหากเขาขยับแม้แต่ก้าวเดียวจะตัดหัว

"มะ...ไม่นะ!"

ยองโจคิดจะหันไปป้องกัน แต่กระบี่ของมาราคยอมนั้นเร็วมาก เมื่อคมกระบี่อันเย็นเฉียบสัมผัสคอ ใบหน้าของยองโจก็ซุ่มโซกไปด้วยเหงื่อเพราะหวาดกลัว หัวใจเต้นรัวคล้ายจะระเบิดออกมา

บัก!

"อ้ออก!"

योगโหมดสติและล้มลงไปกองกับพื้นทันทีเมื่อถูกฟาดต้นคอ แม้จะเตือนไว้แล้วว่า จะตัดคอ แต่มาราคยอมกลับไปใช้แค่ด้ามกระบี่ กระแทกจนโหมดสติเท่านั้น

ต้องรอท่านประมุขก่อน

แม้จะเตือนล่วงหน้าแล้ว แต่อีกฝ่ายก็เป็นถึงนายทหารระดับสูงของราชสำนัก เขาจึงปลิดชีพสุมสี่สุมห้าไม่ได้ หากขออนุญาตผู้เป็นประมุขพรรคยังไม่ได้แสดงเจตจำนงว่าจะโค่นล้มราชวงศ์ ในยามนี้ชีวิตของทุกคนในโพรงใต้ดินขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจของขอนยออุณ

อา...เรื่องใหญ่แล้ว ทำอย่างไรดี

แม้จะน่าอายต่อเหล่าศิษย์สำนักคงตั้ง แต่นักพรตของขุผู้เป็นเจ้าสำนักนั้นก็ได้แต่มองจักรพรรดิกับขอนยออุณอย่างสับสนเพราะไม่รู้ว่าควรทำอะไร แน่หนอนว่าในฐานะผู้นำระดับสูงของแนวร่วมยุทธภพ พรรคธรรมะที่มีความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นกับราชสำนัก เขาควรเข้าไปขัดขวางขอนยออุณ เพราะหากจักรพรรดิสิ้นพระชนม์ลงที่นี่ ความสัมพันธ์ระหว่างยุทธภพกับราชสำนักก็ไม่ว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป แต่คำพูดที่ออกมาจากปากของขอนยออุณกลับยิ่งทำให้เขาสับสน

จะให้ห้องคหยาจูแตกยอมขึ้นครองราชย์นี้รี แสดงว่าองค์ชายจูแตกยอมร่วมมือกับพรรคมารณะสิ หยวนสื่อเทียนจุน... หยวนสื่อเทียนจุน

แนวร่วมยุทธภพพรรคธรรมะพยายามรักษาความสัมพันธ์กับจักรพรรดิและรัชทายาทที่จะสืบราชบัลลังก์ในอนาคตมาโดยตลอด พวกเขาเชื่อว่าโอรสองค์โตอย่างจูแทยุนจะได้ขึ้นเป็นรัชทายาทอย่างแน่นอนจึงคอยสนับสนุนในหลายๆ ด้าน แต่จูแทยุนกลับไปร่วมมือกับสำนักหกดาบอรหันต์ ทว่าหากปล่อยให้ห้องคหยาจูเหินเหิดของประมุขพรรคมารณะขึ้นครองบัลลังก์ หายนะจะต้องมาเยือนพวกเขาอย่างแน่นอน

ไม่ได้เด็ดขาด หากเป็นเช่นนั้นสมดุลงของยุทธภพที่พรรคธรรมะ

เพียรรักษาไว้จะต้องพังพินาศลงแน่ๆ

นี่เป็นเรื่องที่พระครุธรรมะระวังมาโดยตลอด นักพรตของซู่ต้องหาทางยับยั้งไม่ให้สถานการณ์เลวร้ายเช่นนี้เกิดขึ้น แต่ปัญหาก็คือด้วยกำลังของเขานั้นไม่อาจทำอะไรได้เลย

หยวนสื่อเทียนจุน...หยวนสื่อเทียนจุน...เหตุใดข้าถึงไร้ซึ่งหนทางเช่นนี้

การจะสู้กับยอดฝีมือระดับลี้กล้ำอาจต้องใช้ยอดฝีมือระดับแปรสภาพห้าถึงสิบคนเป็นอย่างต่ำ แต่นี่คู่ต่อสู้คือยอดฝีมือระดับกำเนิดแตกดับ เขาจึงไม่รู้ว่าควรใช้วิธีไหนไปขัดขวาง ต่อให้สิบเจ็ดขุนพลที่เป็นศูนย์กลางอำนาจของแนวร่วมยุทธภพพระครุธรรมะรวมพลังกันก็ยังไม่รู้ว่าจะต้านได้ถึงร้อยเพลงยุทธ์หรือไม่

มีแค่คนเดียวแท้ๆ

นี่คือความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดระหว่างโลกของคนทั่วไปกับโลกยุทธภพ พลังของยอดฝีมือเพียงคนเดียวก็สามารถกำหนดสถานการณ์ของสงครามได้แล้ว ซึ่งประมุขพรรคมารซอนยอฮุนคือยอดฝีมือเช่นนั้น

"ฝ่าบาท!!"

"หน้อย!"

"ปล่อยฝ่าบาทเดี๋ยวนี้!"

เหล่าข้าราชการบริพารที่จงรักภักดีต่างร้องตะโกน แต่ก็ไร้ประโยชน์ พวกเขาไม่อาจไปช่วยจักรพรรดิได้ เพราะถูกปรามกตักบอยุ่จึงได้แต่ร้องตะโกนอย่างสิ้นหวัง

มันเป็นยอดฝีมือไร้เทียมทานจริงๆ รี้

ในตอนนั้นจักรพรรดิได้ตระหนักถึงความจริงที่ว่าการที่ตนอยู่ใจกลางของพระราชวังที่รายล้อมไปด้วยทหารและข้าราชการบริพารมากมายก็เชื่อว่า จะได้เปรียบไปเสียทุกอย่าง ยอดฝีมือไร้เทียมทานอย่างซอนยอฮุนมี

ความสามารถมากพอที่จะสังหารตนผู้เป็นจักรพรรดิโดยไม่ต้องคำนึงถึง
สิ่งเหล่านั้นเลย

น่ากลัวยิ่งนัก ดูเหมือนว่าจำเป็นจะต้องฝ่าฝืนคำสั่งของปฐมจักรพรรดิ
ที่ไม่ให้ละเมิดสนธิสัญญาไม่รุกรานซึ่งกันและกันแล้ว

ปฐมจักรพรรดิได้เตือนจักรพรรดิรุ่นหลังว่าอย่าเป็นศัตรูกับจอมยุทธ์
เด็ดขาด แม้คำเตือนนี้จะสืบทอดต่อกันมา แต่พระองค์คิดว่ายุทธภพ
ก็เป็นแค่กลุ่มคนธรรมดาและไม่ยอมรับว่าคนเหล่านี้คือยอดฝีมือ ทว่า
ตอนนี้พระองค์รู้แล้วว่าความคิดนั้นผิดถนัด หากยอดฝีมือไร้เทียมทาน
อย่างซอนยออุณคิดจะลอบสังหารตนก็ลงมือได้อย่างง่ายดาย

เดี๋ยวก่อน! แล้วจุดประสงค์ของมันคือ...

จักรพรรดิพลันคิดว่ามีบางอย่างแปลกๆ หากคนมีฝีมือขนาดนี้
ต้องการยึดอำนาจก็คงสังหารหรือจัดการตนเงียบๆ ในยามวิกาล แล้ว
ผลักดันให้จุแทยอมนขึ้นครองราชย์แทนไปแล้ว

หากสังหารเราตรงนี้เพื่อให้แทยอมนขึ้นครองราชย์กว่าจะได้สิ่งที่
ต้องการก็ต้องเสียเลือดเสียเนื้อมากมายในการจัดการกับเหล่าขุนนางที่
สนับสนุนโอรสองค์อื่นๆ ด้วย

ไม่มีทางที่ซอนยออุณจะไม่รู้เรื่องนี้ ยิ่งไปกว่านั้นคนที่สังหาร
สมุหราชองครักษ์อย่างโหดเหี้ยมกลับไม่ยอมฆ่าขุนนางคนอื่นๆ แต่กดไว้
ด้วยปรมาณและยกตนลอยขึ้นกลางอากาศ...

ทั้งหมดก็เพื่อแสดงให้เห็นถึงพลังที่เหนือกว่า

ซอนยออุณแสดงให้เห็นถึงความเป็นปีศาจร้ายที่ไม่มีใครต่อกรได้
ซึ่งถือว่าเขาทำสำเร็จแล้ว เพราะเรื่องนี้ได้ฝังเข้าไปอยู่ในหัวของจักรพรรดิ
และเหล่าขุนนางในที่นี้ทั้งหมด

ประมุขพรรคมารคนนี้มีสิ่งที่ต้องการจากเราแน่ๆ ถ้าเช่นนั้น...

เมื่อจักรพรรดิมั่นใจเช่นนั้นและกำลังจะเอ่ยปากพูด จูแทยอมนที่

ใบหน้าซีดเผือดก็เข้ามาขวางหน้าชอนยออุณ เขาประสานมือและ
ก้มศีรษะลง ชอนยออุณเห็นดังนั้นก็ถามอย่างประหลาดใจ

"ทรงคิดจะทำอะไรพะยะคะ องค์ชาย"

"ทะ...ท่านประมุขชอน! พอแค่นี้เถอะขอรับ!"

คาดไม่ถึงว่าจุแทคยอมจะออกมาห้ามชอนยออุณที่กำลังข่มขู่
จักรพรรดิ พระองค์ทำหน้านงนงราวกับไม่เข้าใจในสิ่งที่จุแทคยอมกำลัง
ทำอยู่

เจ้าไม่ได้เป็นพวกเดียวกับประมุขพรรคมารหรอกรี

คำขู่ของชอนยออุณทำให้จักรพรรดิดคิดว่าจุแทคยอมต้องเป็น
พวกเดียวกับชอนยออุณอย่างแน่นอน จุแทคยอมเป็นองค์ชายเพียง
คนเดียวที่เกิดจากนางสนม แม้จะเป็นโอรสสองครอง แต่ความจริงแล้ว
มีศักดิ์ต่ำกว่าองค์ชายสามเสียอีก ด้วยเหตุนี้จุแทคยอมจะเป็นจักรพรรดิได้
ก็ต่อเมื่อได้รับการสนับสนุนจากชอนยออุณเท่านั้น

"ข้ารู้ว่าท่านประมุขไม่พอใจ แต่สัญญาะหว่างข้ากับท่านไม่ใช่แค่
หยุดยั้งแผนชั่วของกลุ่มโจรสล่านักหมาดบอห์นค์หรือขอรับ"

"ล่านักหมาดบอห์นค์?"

จักรพรรดินงนงยิ่งกว่าเดิมเมื่อได้ยินคำว่าล่านักหมาดบอห์นค์จาก
ปากของจุแทคยอม ไม่ใช่เพราะพระองค์ไม่รู้จักรชื่อล่านักนั้น แต่พระองค์
รู้คร่าวๆ ว่าพวกเขาเป็นชั่วอำนาจใหม่ที่สนับสนุนจุแทคยอมและอยากจะ
เข้าร่วมสนธิสัญญาไม่รุกรานซึ่งกันและกันเหมือนอีกสามชั่วอำนาจ

"กระหม่อมรักษาสัญญาอยู่แล้วพะยะคะ"

"แล้วเหตุใดถึงข่มขู่ฝ่าบาทเช่นนี้ล่ะขอรับ!"

แม้ใบหน้าจะซีดเผือดด้วยความกลัว แต่จุแทคยอมก็กล้าออกมา
ทวงถามสัญญาอย่างไม่น่าเชื่อ ดูเหมือนเขากำลังพยายามต่อสู้กับ
ความไม่ถูกต้อง ท่าทีเช่นนั้นทำให้จักรพรรดิรวมถึงเหล่าขุนนางสับสน

ซอนยออุณใช้สายตาเย็นชามองจูแทคยอมที่ไม่ยอมถอยหนี

"มันก็เหมือนกับในสมัยสถาปนาอาณาจักร พรรคเราช่วยเหลือ
ต้าหมิงอย่างเต็มที่ แต่ผลลัพธ์กลับเป็นเช่นนี้เสมอ"

ซอนยออุณเหลือบมองไปทางร่างสมุหราชองครักษ์ที่นอนอยู่บนพื้น
หากไม่มีพลังที่เหนือกว่า พรรคมารก็คงจะพ่ายแพ้สมุหราชองครักษ์และ
ถูกบีบบังคับให้ยอมจงรักภักดีแม้พวกตนจะช่วยเหลือราชวงศ์ก็ตาม

"นั่นมัน..."

"อย่างที่ว่าบาทเคยตรัส มิตรไมตรีที่มีให้อาจทำให้อีกฝ่ายเข้าใจผิด
ว่าตนเองมีอำนาจล้นฟ้า พรรคเรากำลังจะหยุดทำอย่างนั้น เพราะไม่รู้
จะต้องมีไมตรีให้บาทหา ราชวงศ์ หรืออาณาจักรต้าหมิงไปเพื่ออะไร"

จักรพรรดิพลันมีสีหน้าเคร่งเครียดเมื่อสัมผัสได้ถึงความเดือดดาลของ
ซอนยออุณ แค่นี้ก็รู้แล้วว่าทุกคนอาจจะถูกจัดการได้ทุกเมื่อ ด้วยเหตุนี้
จูแทคยอมจึงรีบตะโกนขึ้นมา

"ชะ...ช้าก่อน! บาทหาไม่ทรงรู้ความจริงทั้งหมดก็เลยทรงทำเช่นนั้น
ขอรับ!"

"ต้องขอประทานอภัยด้วยพะย่ะค่ะ ตอนนี้กระหม่อมไม่มีอารมณ์
จะอธิบายความจริงอะไร ถ้าไม่หลีกเลี่ยงไป กระหม่อมจะใช้ไม้แข็งนะ
พะย่ะค่ะ"

"ช้าไม่ไปไหนทั้งนั้น! ถ้าจะฆ่าบาทหาที่ฆ่าข้าด้วยเลย"

ซอนยออุณเดาะลิ้นแล้วพูดกับจูแทคยอมที่กำลังกางแขนขวางทั้งที่
สิ้นไปทั้งตัว

"ดีอีรึ้นเสียจริง"

ซอนยออุณพูดพลางโบกมือเบาๆ

กร๊อบ!

"โอ๊ย!"

ทันใดนั้นขาของจตุรกายที่ยืนขวางอยู่ก็หักงอผิดรูปจนล้มลง
จักรพรรดิร้องตะโกนอย่างสับสนทันทีเมื่อเห็นจตุรกายกรีดร้องหลังจาก
ถูกหักขา

"นี่มันอะไรกัน! หลังจากฆ่าเรา ท่านจะเอาเด็กคนนี้ขึ้นครองราชย์
ไม่ใช่หรื!"

แม้จะเป็นบุตรที่เกิดจากนางสนม แต่ก็ยังเป็นบุตรอยู่วันยังค่ำ
ไม่มีบิดามารดาคนไหนทนนิ่งดูตายได้เมื่อเห็นบุตรของตนเองเจ็บปวด
ทรมานต่อหน้าต่อตา ทว่าซอนยออุณหกลับตอบอย่างเย็นชา

"กระหม่อมไม่สนว่าจะเป็นหรือตายพะยะค่ะ"

"ทะ...ท่าน..."

จักรพรรดิถึงกับพูดไม่ออก ตอนนีเขาลบความคิดเดิมไปจนหมดสิ้น
เพราะเดาไม่ถูกแล้วว่าซอนยออุณหคิดจะทำอะไร นี่ช่างต่างจากจอมยุทธ์
ที่เขารู้จักโดยสิ้นเชิง

นะ...นี่คือพรรคมารงั้หรื

หมับ!

จตุรกายที่ทรุดอยู่บนพื้นคว้าข้อเท้าของซอนยออุณหและตะโกน
ด้วยสีหน้าเจ็บปวด

"ได้โปรด!...ได้โปรดเถอะ! ท่านประมุขซอนเล็กโมโหแล้วไว้ชีวิต
ฝ่าบาทเถอะนะ!"

ซอนยออุณหไม่สนคำพูดอ่อนน้อนแล้วพูดว่า

"ข้าสองข้างหักแล้วยังไม่ทรงได้สติอีกหรือพะยะค่ะ เช่นนั้นกระหม่อม
จะหักแขนทั้งสองข้างไปด้วยเลย"

ขณะซอนยออุณหกำลังจะยกมือขึ้น จักรพรรดิก็ตะโกนขึ้นมา

"ประ...ประมุขซอน! ช้าก่อน!"

"อย่าทรงออกคำสั่งกระหม่อมพะยะค่ะ"

กรือบ!

"โอ๊ย!"

ซอนยออุณไม่สนใจและหมุนมือหมายจะหักแขนทั้งสองข้างของ จูแทคยอม ดวงตาของจักรพรรดิแดงก่ำ ก่อนร้องตะโกนคล้ายร้องให้ คร่ำครวญ

"เรา!...เรา! ยอมแพ้แล้ว!"

เมื่อองค์จักรพรรดิประกาศยอมแพ้ออกมา เหล่าชนที่และองครักษ์ ลือแพรที่กำลังทรุดอยู่กับพื้นต่างก็พากันทำหน้าเคร่งเครียด เพราะมันเป็นคำพูดที่ไม่ควรออกมาจากปากของจักรพรรดิแห่งต้าหมิง

"เป็นไปได้อย่างไร..."

"พะ...ฝ่าบาท..."

จักรพรรดิไม่สนใจเหล่าขุนนางที่กำลังตกตะลึงและทำหน้าตาราวกับสูญสิ้นแผ่นดิน พระองค์พูดต่อไปด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง

"เราแพ้แล้ว...เราจะมอบทุกสิ่งที่คุณต้องการ ได้โปรด... ได้โปรดเมตตาเรากับองค์ชาย ไม่ใช่สิ เมตตาข้าและลูกข้าด้วยเถอะนะ"

การประกาศออกมาเช่นนี้ของจักรพรรดิถือเป็นการจำนนโดยสมบูรณ์ หากข้าวันนี้แพ้จะพัดไปในจิ้งหยวน ผลกระทบที่ตามมาคงบรรยายเป็นคำพูดไม่ได้

"ฝ่าบาทจะทรงรักษาคำพูดใช่ไหมพะยะค่ะ"

"ใช่..."

จากที่จะตัดคอจักรพรรดิโดยไม่สนใจอะไร ตอนนี้ซอนยออุณกลับ ยิ้มมุมปากเพราะในที่สุดเขาก็ได้สิ่งที่ต้องการ องค์จักรพรรดิหลับตาลง เหมือนเจ็บปวดที่เห็นซอนยออุณทำหน้าทำตาเช่นนั้น

...มีสิ่งที่ต้องการจริงๆ สินะ

พระองค์พูดเช่นนั้นออกไปเพราะตกอยู่ในสภาพจนตรอก แต่

กลับกลายเป็นว่าเข้าทางอีกฝ่ายพอดี

ตึง!

"ฮะ"

ชอนยออุณคลายปราณที่ยกว้างของจักรพรรดิให้ลอยกลางอากาศ จักรพรรดิหล่นลงมาบนพื้น ทว่าขากลับสั้นไร้เรียวแรงจนไม่อาจลุกขึ้นได้ ชอนยออุณก็มอมองจักรพรรดิและเอ่ยปากพูด

"อีกสองวันกระหม่อมจะไปบอกสิ่งที่ต้องการที่พระราชวังสุขสันติ ฝ่าบาททรงเตรียมตราพระราชลัญจกรเอาไว้เพื่อทำตามขั้นตอนอย่างเป็นทางการด้วยนะพะย่ะค่ะ"

"ตราพระราชลัญจกร!"

ใบหน้าของจักรพรรดิบึ้งตึงทันทีเมื่อได้ยินคำว่าตราพระราชลัญจกร จากปากของชอนยออุณ เพราะหากประทับตราพระราชลัญจกร ในหนังสือราชการก็เท่ากับเป็นการลงนามสนธิสัญญาเหมือนที่ ปฐมจักรพรรดิเคยทำนั่นเอง การถูกบังคับให้ทำสัญญาเช่นนี้ถือเป็น ความอัปยศอดสูสำหรับจักรพรรดิและอาณาจักรต้าหมิง ด้วยเหตุนี้ จักรพรรดิจึงโกรธและถลึงตาค้องมองชอนยออุณ ทว่าชอนยออุณกลับ เตือนด้วยรอยยิ้ม

"ที่ให้เวลาสองวันก็เพื่อให้ฝ่าบาททรงมีเวลาฟังความจริงจาก องค์ชายจูแทคยอม ชั่วราชบริพาร และเหล่านักพรตสำนักคงตั้ง แล้วก็..."

เมื่อชอนยออุณโบกมือกลางอากาศอย่างแรง หน้าผากของเหล่าชั้นที่ และองครักษ์เสื้อแพรกว่าสามร้อยคนที่ขยับตัวไม่ได้เนื่องจากถูกปราณ กดไว้ก็โขกกระแทกพื้นอย่างแรงราวกับมีใครจับศีรษะกด

ตึง! ตึง! ตึง!

"โอ๊ย!"

"อ้อก!"

เลือดไหลจากหน้าผากของพวกเขา ก่อนจะล้มลงไปกับกองบนพื้น
แม้พวกเขาไม่ถึงกับตาย แต่ก็หมดสติจากการถูกกระแทกอย่างแรง

"หากคิดไม่ซื่อ ครั้งนี้คือของฝ่าบาทได้ขาดจริงๆ แน่ กระหม่อม
หวังว่าฝ่าบาทจะตัดสินพระทัยอย่างชาญฉลาดนะพะย่ะค่ะ"

"อะ...เอ่อ...เข้าใจแล้ว"

จักรพรรดิจำต้องยอมก้มศีรษะและตอบด้วยเสียงขมขื่นเมื่อถูก
ข่มขู่อีกครั้ง ขอนยออุนแสดงให้เห็นแล้วว่าหากเขาคิดจะฆ่าหรือจัดการ
ทุกคนตั้งแต่แรกก็สามารถทำได้ทันที ขอนยออุนทิ้งจักรพรรดิที่ไม่กล้า
สบตาตนเอาไว้เบื้องหลังแล้วหันไปพูดกับคนของตน

"กลับกันเถอะ"

"ขอรับ!"

หลังขานรับอย่างเสียงดังฟังชัด ชาวพรรคมารก็ตามขอนยออุน
ออกไปนอกโพรงใต้ดิน ผู้ยิ่งใหญ่ที่หนึ่งวันของผู้ปกป้องสมบัติในสุสาน
ปฐมจักรพรรดินานาน ซึ่งตอนนี้ได้กลายเป็นผู้อาวุโสใหญ่แล้วได้หันไป
มองโพรงใต้ดินด้วยสีหน้าโศกเศร้าก่อนจะจากไป

ผู้บัญชาการสูงสุดของครักษ์เสื้อแพรและผู้บัญชาการขันทูทั้งสอง
สติหลุดลอยไปนานถึงหนึ่งเค่อหลังพวกของขอนยออุนจากไป พอได้สติ
พวกเขาก็คุกเข่าและตะโกนด้วยน้ำเสียงเจ็บแค้น

"ฝ่าบาท! พวกกระหม่อมอ่อนแอจนไม่สามารถปกป้องฝ่าบาทได้
พระราชทานโอกาสให้พวกกระหม่อมแก้แค้นด้วยเถอะพะย่ะค่ะ!"

"ให้กระหม่อมได้ล้างอายด้วยเถอะพะย่ะค่ะ!"

จากที่เหม่อลอยของคัจักรพรรดิก็กลอกตามองพวกเขาแล้วพูดด้วย
น้ำเสียงโกรธเกรี้ยว

"มาพูดอะไรตอนที่พวกมันออกไปแล้ว"

เมื่อจักรพรรดิตอบกลับมาเช่นนั้น พวกเขาก็อับอายจนหน้าแดง และทำอะไรไม่ถูก พวกเขาไม่มีข้อแก้ตัวใดๆ เพราะพวกเขาไม่กล้าพูดอะไรจนกระทั่งขออนุญาตและชาวพรรคมารจากไปแล้วอย่างที่องค์จักรพรรดิว่าจริงๆ

ระหว่างนั้นนักพรตสำนักคงตั้งก็พูดแทรกขึ้นมาอย่างระมัดระวัง แต่กลับถูกตวาดใส่

"ฝ่าบาท...หากทรงอนุญาต แนวร่วมยุทธภพของพวกเรา..."

"ท่านนักพรตหุบปากเถอะ"

"หยวนสื่อเทียนจุน...หยวนสื่อเทียนจุน..."

จักรพรรดิมองพวกเขาอย่างสมเพชก่อนจะกัดริมฝีปากแล้วกล่าวว่า

"หากไม่ยอมให้เราอับอายขายหน้าอีกก็หยุดพูดเรื่องนี้เสีย แล้วก็อย่าไปยุ่งกับประมุขพรรคมาร...เฮ้อ"

"รีบด้วยเกล้าพะย่ะค่ะ!"

จักรพรรดิไม่สนใจเสียงขานรับของพวกเขาและหันไปมองจุทศยกอมที่นอนอยู่ข้างหน้าตน ดูเหมือนจุทศยกอมจะทนความเจ็บปวดจากการถูกหักขาทั้งสองข้างไม่ได้จึงหมดสติไป จักรพรรดิมองอย่างสงสารและก้มไปลูบหลังเบาๆ ก่อนจะหันไปสั่งเหล่าข้าราชการบริพารที่กำลังยืนเหม่อ

"เฮ้ย! รีบพาถูกเราไปหาหมอหลวงสิ!"

"พะ...พะย่ะค่ะ!"

จุทศยกอมที่จักรพรรดิคิดว่าหมดสติไปแล้วพลันยกมูมปากขึ้นเล็กน้อย

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/43NWAVR>